

Austatud Riigikogu, austatud saadikud,

Eestil möödus tänavu 10 aastat nii Euroopa Liidus kui NATOs. Juba ainuüksi asjaolu, et oleme kaks korda jõukamad kui 2004. aastal, näitab, et me oleme hästi arenenud. Me oleme kindlasti ka märksa vabamad ja kaitstumad kui kümnendi eest.

Endise Euroopa Liidu asjade Komisjoni juhina ning nüüdse peaministrina võin kinnitada, et Eesti Euroopa-poliitika edukuse võti on alati olnud avatus, kolleegiaalsus ja vastutustundlikkus. Eesti on ettenähtav ja usadusväärne partner. Järgmisel kevadel saab mööda poliitikadokumendi „Eesti Euroopa Liidu poliitika aastani 2011-2015“ eluiga ning mul on suur au Teile anda järjekordne ülevaade.

Rõhutan, et tegemist on „Eesti Euroopa Liidu poliitikaga“, sest Eesti seisukohad Euroopa Liidu asjades on Valitsuse ja Riigikogu ühisarvamus. Euroopa Liidu asjad on Eesti asjad.

Austatud Riigikogu liikmed,

Võiksime kujutleda end korraks tagasi aastasse 2011 kui alustasid nii uus Riigikogu kui valitsus. Euro käibe tulek Eestis 01. jaanuaril 2011 suurendas oluliselt Eesti majanduse usaldusväärset. Samuti oli meie ühinemine hästi ajastatud poliitiline toetussamm ühisraha elujõulisusele. Peatselt aga olid mõned euroala liikmesriigid sattunud tõsisesse raskustesse, ohustades sellega ka euroala kui tervikut.

2010. ütles liidukantsler Angela Merkel Bundestagi ees mälestusväärset sõnad: „kaob Euro, kaob Euroopa“.

Veel 2012. aastal teatas tuntud rahanduskolumnist Nouriel Roubini, et euro laguneb aasta jooksul kui sellest lahkuvad Kreeka ja Portugal. Sarnaselt paljude teistega alahindas ka Roubini kui tugevad on vastastikkused majanduslikud ja poliitilised lõimed euroala riikide vahel ning seda, et liikmesriigid ja institutsioonid on euro päästmiseks valmis tegema kõik, mis vaja.

Olukord toona oli väga tõsine ja õnneks me ei tea, kas ilma eurota oleks siseturg jäänud endisena püsima või oleksid riigid valinud proteksionismi, tollid ja devalveerimised.

Seetõttu on mõistetav, et just arengud euroala stabiliseerimiseks on olnud kõige tormilisemad. Euroala liikmesriigid, Euroopa Keskpank ja euroala stabiilsusmehhanismid aitasid nii eurol püsida kui mitmel raskustesse sattunud liikmesriigil end reformida. Nüüdseks on vastu võetud

pea kõik õigusaktid, mis tugevdavad riikide eelarvseiret ning on vajalikud Euroopa Liidu ühtse finantsjärelevalve ja pangandusliidu jõustamiseks.

Mul on selles kontekstis hea meel, et Eestis tegutsevad pangad läbisid Pangandusliiduga liitumiseks korraldatud taluvustesti edukalt. Kuigi euroala majanduskasv on alles taastumas, oleme juba rajanud tugeva vundamendi järgmise kriisi ennetamiseks.

Usun, et euroala vundamenti on tugevdanud ka euroala laienemine. Kuivõrd euro tähistab ka tihedaimat poliitilist ja majanduslikku lõimumist Euroopas, on euroala laienemine olnud Eesti strateegilistes huvides. Eesti liitus euroga igasuguse hinnaalanduseta ning meie järel liitus ka Läti ja 2015. liitub Leedu ning loodetavasti varsti ka Kesk-Euroopa riigid. On alust lootuseks, et nii äsja ühtlustatud eelarvereeglite kui ka EL vahendite kasutamisele seatud nõuete toel täidavad kõik Euroopa Liidu riigid 2020. aastal Maastrichti kriteeriumid.

Olen jätkuvalt seda meelt, et aluslepingus kokkulepitud reeglite lõdvendamine ei ole lahendus. Suurema eelarvepuudujäägi "paindlikkuseks" nimetamine ei muuda puudujääki vähem ohtlikuks. Tänu sellele, et oleme Eestis riigirahanduse korras hoidnud, on Eesti võrreldes paljude teiste Euroopa riikidega kriisist kiiremini taastunud. Stabiilne rahaliit on aluseks heaolu kasvule Euroopas ning Eesti sõna on nendes küsimustes kaalukas.

Lugupeetud Riigikogu,

Mis oleks kui Ukraina oleks kaks kümnendit tagasi valinud sama tee mis Eesti või kui Eesti oleks jäänud sinna, kus on Ukraina? 2013 aastal oli Eesti SKP inimese kohta jooksevhindades rohkem kui neli korda suurem kui Ukrainas (vastavalt 19.031 dollarit ja Ukrainas 3919 dollarit).

ÜRO inimarengu indeksi järgi oleme vastavalt 33 ja 83 kohal, Maaailma majandusfoorumi konkurentsivõime indeksis 29 ja 76 kohal.

See on valikute tegemise või tegemata jätmise tulemus ja nagu ütles Ameerika president Barack Obama Tallinnas, areng ei ole ei kiire ega kerge. Alustasime küll samadelt pakkudelt, kuid demokraatia ja reformide teatepulk jäi Ukrainas edasi andmata.

Korruptsiooniniini ja autoritaarsus varjutasid unistuse, miks end vabaks võideldi. Ühes sellega unustati reformid, julgeolek, vabadused ja heaolu.

Pea aasta tagasi, kahekümne esimese novembri õhtul algas Euromaidan, mis äratas ukrainlased loodetavasti lõplikult minevikuarve kuvavast mürgiunest. Euromaidan käivitus, et toetada

Ukraina püüdlusi paremale tulevikule, tulevikule Euroopas ning soovi seda tugeva lepingulise suhte kaudu väljendada. Eurooplastele oli olukord mõnevõrra harjumatu, sest esmakordselt väljendati mitte ainult oma meelsust aga pandi ka elu kaalule „Euroopa tähelipu“ all. See oli märgilise tähendusega rahva tahte avaldus.

Küllastasin ka ise ametisse asumise järel Kiievit ja mul on hea meel, et aasta peale Euromaidani on kogu rahvas selle tahteavalduse demokraatlikult korduvalt kinnitanud - valides vabaduse, valides Euroopa, valides reformid, õigusriigi ja rahu. See ei ole ühepoolne tahteakt kurtidele kõrvadele - me peame Ukrainat ja teisi naabruspoliitika riike toetama.

Kuid küsimus ei ole seejuures ainult Ukrainas, sest eurooplastele ennekuulmatult on just Euroopa poliitika ja partnerlussuhted esmakordselt silmitsi relvadega.

Vahur Made sõnastas selle olukorra 19. oktoobri Postimehes järgnevalt, tsiteerin: „*Küsimus ei ole enam pelgalt selles, et eurooplastel oleks mõnus, turvaline ja hoolitsev Euroopa Liit. Küsimus on üha rohkem ka selles, et need jõud maailmapoliitikas, kes soovivad ELi nõrgestada, talle eksistentsiaalseid väljakutseid esitada, näeksid, et eurooplased on tugevad, kokkuhoidvad ja suudavad oma huve ja institutsioone kaitsta.*“ Mida me sellest konfliktist järeldame?

Esiteks, Euroopa ja muu läänemaailma ühtehoidmine on kõige olulisem. Vaid nii suudame ülejäänud maailma mõjutada, nagu EL ja Ameerika Ühendriigid on seda tõestanud koostöös Venemaa sanktsioonide üle. Olukorras, kus ilmselgelt jätkatakse tööd konflikti külmutamise nimel, on tarbetu arutelu sanktsioonide leevendamisest. Tegemist ei ole kodusõjaga nii nagu laupäeval ei olnud mõnes Donetski ja Luganski oblasti rajoonis tegemist demokraatlike valimistega. Kui Minski kokkuleppeid ei täideta ja kui Euroopa pinnal luuakse uut külmutatud konflikti, peame kaaluma täiendavaid sanktsioone.

Teiseks, Ukrainat tuleb aidata nii konflikti lahendamise, reformide toetamise kui materiaalse abiga. Juba ainuüksi sõjakahjud infrastruktuurile ületavad hinnanguliselt enam kui 8 miljardit dollarit. Anders Aslundi 22. oktoobri Financial Timesis avaldatud ettepanek **Marshalli plaanist Ukrainale** väärrib kaalumist. Olen vestelnud nii president Porošenko kui peaminister Jatsenjukiga vajadusest reformide järele, sealhulgas selleks, et kaubanduslepe ja assotsiatsioonilepe Euroopa Liiduga saaks rakendatud. Ukraina juhid on mulle kinnitanud, et Eesti reformikogemus teekonnal Euroopa Liitu on Ukraina jaoks kõrges hinnas. Kui valgete furgoonidega veetakse konfliktipiirkonnast minema see, mis seal on veel väärtuslikku, ei saa Euroopal olla ükskõik, mis edasi saab.

Kolmandaks, Ukraina on ja tahab olla Euroopa riik, kellele Euroopa uks peab olema avatud. Protsess assotsieerunud riikide lõimimisel peab jätkuma. 2011 soovisime, et naabruspoliitika riikidel oleksid võimalikult sügavad kaubandus- ja poliitilised suhted Euroopaga ja hetkel oleme lepingulise alusega jõudnud juba väga kaugemale. Et 2019 võiksid Euroopa Liidu neli põhivabadust olla veelgi enam käeulatuses, tuleb sõlmitud lepped ja reformid ellu viia. Idapartnerluse Riia tippkohtumisel järgmise aasta mais peaksime saama tervitada viisavaba liikumise tingimuste täitmist Ukraina ja Georgia poolt.

Neljandaks, meie maailmajao julgeolek ei ole enesestmõistetav. Peame suurendama ühist arusaama uuest julgeolekuolukorrast ja ühtlustama ohuhinnanguid. NATO kahe protsendi kaitsekulutuste kriteeriumi täidab vaid kolm Euroopa Liidu riiki: Kreeka, Suurbritannia ja Eesti. ELi kiirreageerimisvõime parandamiseks loodud lahingugruppe ei ole veel kordagi kasutatud, missioonide loomine on olnud vaevaline ja aeganõudev. On ilmselge, et oma huvide ja väärtuste eest ei saa seista, kui kaitsevaldkond pole piisavate võimetega kaetud. Euroopa Liidu ja NATO koostöö on olulisem kui eales varem. Üheskoos Euroopa Liidus ja NATOs olevate liitlaste kaitsekulude vähenemine peab uue julgeolekukorra tõttu peatuma.

Parafraseeriksin siinkohal Mario Draghit, et (mitte ainult Euro aga) ka Euroopa kaitsmiseks tuleb teha kõik, mis vajalik.

Austatud Riigikogu,

Nüüdseks on Euroopa Liidu ühtsest turust saanud meie ettevõtetele koduturg. Augustis 2014 läks 72% Eesti inimeste ja ettevõtete loodust nii otse kui väärtusahelate kaudu ühtsele turule. Seda võiks muidugi olla veelgi enam ja see, mis läheb, võiks olla veelgi suurema lisandväärtusega. Eesti jaoks on seega eluliselt oluline, et ühtne turg toimiks tõrgeteta ja võimalikult madalate tehingukuludega.

Viimane tähendab seda, et nii turule pääsemine kui tehingute sõlmimine kui kokkulepete jõustamine on Eesti ettevõtjale võimalikult lihtne, kiire, tõhus ja turvaline. Seetõttu usume endiselt, et meie lõppeesmärgiks võiks olla ühtne Euroopa tsiviilkoodeks. Oleme viimasel ajal liikunud oluliselt edasi tsiviilõiguse vallas ning loodan, et Euroopa ühtse müügiõiguse algatus ning ka äriühingute piiriülene liikumine jäävad uue komisjoni tähelepanu keskmesse.

Kui aga nimetada valdkondi, kus me oleme viimasel viiel aastal liiga vähe saavutanud, siis need on teenuste vaba liikumine ja digitaalne ühtne turg. Teenuste direktiivi jõustumisest on möödas viis aastat ja ikka me räägime selle rakendamise potentsiaalset, mis on Komisjoni enda hinnangul kokku 2,6 % Euroopa Liidu SKPst. Tänapäevaks oleme sellest saavutanud 0,8%.

Seetõttu peaksime küll direktiivi maksimaalselt ellu viima aga samas ka avama ka uusi võimalusi. Seejuures peaksime keskenduma teenuste sektoritele ja kitsaskohtade kaotamisele, millel on olulisem piiriülene majanduslik potentsiaal ja majanduslik mõju (nt asutamispriirangute kaotamine).

Kui Barroso II komisjon seadis sisse digivoliniku/-asepresidendi ametikoha, pidasid paljud selle koha vajalikkust arusaamatuks ja seostasid seda ennekõike side ning rändlustasudega. Tõsi, kõne- ja mobiilside rändlustasude alanemist tajuvad vahetult kõik inimesed.

Lisaks rändlustasudele võib üheks silmapaistvaks muutuseks pidada ka Eesti toetatud ja septembris kinnitatud digiallkirjade ja usaldusteenuste määrust. See loob Euroopa-ülese digiallkirjade vastastikkuse tunnustamise raamistiku ning digitaalsete usaldusteenuste turu. Ma väga loodan, et selles vallas maailma tippu kuuluvad Eesti ettevõtted kasutavad selle potentsiaali maksimaalselt ära ning juba 2020 on võimalik, et vähemalt 20% Euroopa kodanikest kasutab digiallkirja igapäevaselt.

Ent juba 2010 aastal tegi minu eelkäija ettepaneku luua digitaalne ühtne turg aastaks 2015. Paraku on selleks vajalikud õigusaktid vaid osaliselt esitatud ja vastu võetud.

Mõistame, et Euroopa on selles vallas maha jäämas. „Digitaalne“ ei ole asi iseeneses ja kaugetki mitte ainult küsimus sideregulatsioonist. Täna ja veel enam homme on kõik eluvaldkonnad läbivalt digitaalselt võimendatud. Andme- ja tarbijakaitseõigus, autoriõigused ja palju teised valdkonnad peavad tehnoloogiliste arengutega ühte jalga käima.

Seetõttu ei ole põhjust rääkida siseturust ja digitaalsest turust eraldiseisvalt, meil on vaja Jacques Delors'i ja Mario Monti siseturu algatuste sarnast tegevuskava konkreetsetest abinõudest. Nimetagem seda tegevuskava siis **digitaalse siseturu aktiks** (*Digital Single Market Act*), mis tuleb vastu võtta võimaldades andmete, teenuste ja kaupade turvalise piiriülese liikumise.

Ka uue Euroopa Komisjoni president Junckeri pakutud 300 miljardi euro suurune investeeringute pakett, mida hetkel ette valmistatakse, peab piiriülese digitaalse infrastruktuuri arendamist silmas pidama.

Loodan väga, et Euroopa uued juhid kuulavad Google'i tegevjuhi Eric Schmitt'i üleskutset, et Euroopa peab digitaalse murrangu omaks võtma (*embrace digital disruption*).

Kui Vabariigi Presidendi aastapäevakõnes viidatud Moore'i seadus tehnoloogilise arengu kohta jätkuvalt paika peab, on Eesti eesistumise ajaks 2018. aastal arvutusjõudlus võrreldes tänasega suurenenud lausa neli korda.

Lugupeetud Riigikogu,

Euroopa Liidu geograafilisel äärealal asuva riigina on meile eriti oluline nii-öelda **võrgutööstus** (*network industries*) ehk energia-, transpordi- ja sideühendused ning siseturu areng selles vallas. 2013. aastal sai mööda meie üleminekuperiood elektrituru avamiseks. Energiaturu arengu võimaldamiseks valmis Euroopa vahendite toel 2013 aastal Eestit ühendav teine merealune kaabliühendus Soomega (Estlink 2). Eelmisel nädalal avas Elering Kiisal välisühendusi toetava avarielektrijaama, mis võimaldab reageerida ootamatule võimsuse puudujäägile Eesti elektrisüsteemis kõigest 10 minuti jooksul.

Lisaks sellele eraldas Euroopa Komisjon möödunud nädalal kolmanda elektriliini ehitamiseks Lätiga 112 miljonit eurot. Ühendus Lätiga peaks valmima 2020. aastaks. Järgmise Euroopa Liidu eelarve toel peame olema suutelised end lõplikult lahti ühendama ka Loode-Venemaa energiasüsteemist. Möödunud nädalal toimunud Euroopa Ülemkogu lõime uue kliima-energiapaketi alla sellele aluse kui otsustasime luua **Euroopa energialiidu** aastaks 2030.

2012. aastal võtsime Euroopa Liidu energia III paketi alusel Riigikogus vastu maagaasiseaduse muudatused. Muudatuste tulemusel tuleb peatselt omandiliselt lahutada gaasi ülekandeteenuse osutaja ja domineeriv gaasi pakkuja ning avada turg alternatiivsetele allikatele.

Hetkel on Eesti selgelt liiga haavatav, mida kinnitab ka äsjane Euroopa Komisjoni valdkondlik taluvustest. Gaasituru areng on vajalik ennekõike selleks, et kasvaks regionaalne varustuskindlus, paraneks energiajulgeolek ja alaneksid hinnad.

Juba 2005. aastal alustasime juttu Eesti-Soome toruühendusest ning 2009 ka Balti piirkonda varustava regionaalse veeldatud gaasi terminali rajamisest. Kuivõrd erinevate projektide vahel oli võimatu leida lahendust ja ettevõtted omavahel ei suhelnud, palusime mais 2013, et Euroopa Komisjon aitaks vahendada läbirääkimisi.

Komisjoni kaasabil jõudsime veebruaris ühiste kavatsuste lepingu sõlmimiseni, mille kohaselt pidid asjaomased ettevõtted pakkuma maiks 2014 välja kava, kuidas regionaalne terminal ühiselt rajada.

Ent juba juunis oli selge, et ühist lahendust, mida aktsepteeriks ka Euroopa Komisjon, pakkuda ei olnud. Nüüdseks on Euroopa Komisjon öelnud, et on teinud endast oleneva lahenduse leidmiseks ning pall on taas riikide väravas. Turu loomine, mille osaks on nii toruühendus kui terminal, on aga olnud sama mündi kaks külge. Oleme seisus, kus meil on võimatu mingigi kindlustundega öelda, et ühendus ja seega ka regionaalne gaasiturk tekib.

Olen seetõttu koostöös majandus- ja taristuministriga pidanud konsultatsioone Soome peaministriga lahenduse leidmiseks ning loodan, et kokkulepe on siiski võimalik. Regionaalse lahenduse leidmiseks tuleb esmalt rajada toru, mis on turu ja varustuskindluse seisukohalt prioriteetne. Euroopa Liit on jätkuvalt valmis seda kuni 75% ulatuses kaasfinantseerima. Seejärel tuleb investeerida gaasiühendusse Lätiga ning rajada veeldatud gaasi terminalid, mis rahuldavad nii Soome kui Eesti ja teiste Balti riikide vajadused. On täiesti võimalik, et terminalide-investeeringud on ühenduse loomise järel tehtavad ka ainult turu vastu. Igal juhul on selge, et isegi turutõrke korral saab Euroopa toetus regionaalsele terminalile olla vaid üsna minimaalne.

Ent kontinendi äärealal asume me mitte ainult energiasüsteemi mõttes, vaid ka puuduvate transpordiühenduste tõttu. Seepärast on väga oluline, et 28. oktoobril allkirjastasid Balti riikide transpordiministrid Riias **Rail Balticu ühissettevõtte** asutamise kokkuleppe. 2011. aastal ei olnud Rail Baltic sugugi veel helesinine vagun, rohkem nagu helesinine unistus. Täna on see üks olulisemaid Euroopa Liidu transpordiprojekte.

Jätkame üheskoos teiste Balti riikidega pingutusi ühise investeerimistaotluse esitamisega 2015. aastal.

Me oleme jõudnud lähedale eesmärgile, kus projekti tagasipööramine on pea mõeldamatu ning Eesti ja teiste Balti riikide ning Soome ühendamise Euroopa keskustega võib teostuda kümnendiga. Tahan selle saavutuse eest teha suure kummarduse ennekõike transpordivolnik Siim Kallasele. 2015 ja 2019 valimiste järel ametisse asuvad Riigikogu ja Valitsus peavad selle projekti eduka lõpuni viima. Juba nüüd peame alustama tööd selle nimel, et äratada transpordi-, logistika- ja tööstusettevõtete huvi uue ühenduse vastu.

Euroopa institutsioonide uue tööprogrammi mõttes tahan siiski rõhutada veel ühte olulist arengut. Nimelt vajadust saavutada laiapõhjaline kaubanduskokkulepe Ameerika Ühendriikidega.

Me vajame uut standardit 21. sajandil, et kombineerida suurimate turgude ja ostujõu baasil meie ajastu kaubandusreeglistik.

Nimetame seda omavahel siis uueks standardiks neile riikidele, kes armastavad elada ja kaubelda reeglitel ning vabal konkurentsil põhinevas maailmamajanduses. Kui arengud üleilmsetel läbirääkimistel taas takerduvad, usun, et selle mudeliga liituvad hiljem ka teised sarnaselt mõtlevad ja samu väärtusi jagavad riigid (*ennekõike OECD riigid*). Euroopa ja Ameerika väikesed nägelused ja erihuvid ei tohiks rikkuda leppe sõlmimise väljavaadet lähiaastatel.

Kokkuvõttes on Eesti põhijoontes rahul Euroopa Komisjoni presidendi uue tööprogrammi ja ka töökorraldusega. Meie ootused ja vaated langevad üsna suurel määral kokku ning kajastuvad programmilistes dokumentides.

Loodan, et möödunud laupäeval ametisse asunud Euroopa Komisjon liikmed jõuavad oma ametiaja jooksul vähemalt korra ka kõikidesse Euroopa Liidu riikide parlamentidesse.

Kuivõrd uus Euroopa Komisjon juba alustas, soovin siinkohal tänada ka senist presidenti José-Manuel Barrosot ning ka novembris lõpetavat Ülemkogu eesistujat Herman van Rompuy'd ning nende meeskondi senise tulemusliku koostöö ja ka eduka kriisijuhtimise eest.

Austatud Riigikogu,

Eestile on juba alates liitumisest kombeks Euroopa Liidus toimetada „Eesti seisukohtade“ alusel, mida arutab ja mille kinnitab Riigikogu.

Ühtlasi oleme OECD riigiaruande soovitude vaimus viinud ellu kesksel koordinaatsioonil, avatusel ja kaasamisel ning faktipõhisusel ja varasel sekkumisel põhineva Euroopa Liidu asjade juhtimismudeli. Täna-homme esitame valitsuse reglemendi rakendamiseks eelnõude infosüsteemi kaudu kooskõlastamisele ka uue Euroopa Liidu asjade menetlemise korra. Värske töökord lähtub Riigikogus heaks kiidetud õigusloome arengukavas aastani 2018 püstitatud eeldusest, et Euroopa Liidu otsused on ühtlasi ka Eesti otsused ning neid tuleb riigisiselt otsustada nii nagu Eesti riigis on kombeks.

Hiljutisteks näideteks tõhusast omavahelisest koostööst Eesti seisukohtade kaitsmisel on Riigikogu saalis peetud arutelud Euroopa naabruspoliitika üle ning poliitiline toetus naabrusriikidega lepingute sõlmimisele.

Loodan väga, et assotsiatsioonilepingud Ukraina, Georgia ja Moldovaga saavad veel tänase päeva jooksul Riigikogu poolt ratifitseeritud. Samuti tooksin esile ka hiljutise ELAKi tugeva toetuse regionaalsete kalakvootide aruteludele aga ka üle-eelmise nädala Balti riikide ja Poola ELAKi juhtide käigu tutvumaks Eesti põlevkivitööstusega.

Tänu omavahelisele ja väljapoole ulatuvale koostööle on Eestil usaldusväärse, kaasamõtleva aga ka innovatiivse ja Euroopa-meelse liikmesriigi kuvand. Oleme alati lähtunud eeldusest, et kokkuleppeid tuleb täita. Seetõttu oleme ennekõike just tänu Riigikogu tööle ka pidevalt ühe madalaima Euroopa õiguse rikkumise määraga liikmesriik. Meie arusaamine ei rajane soovil täita Saksa täpsusega Euroopa juhiseid, vaid meie üldisel õiguskultuuril. See püsib veendumusel, et kokkuleppeid täidetakse ning nende täitmine avab omakorda Eesti inimestele ja ettevõtjatele Euroopas rohkem võimalusi.

Heaks näiteks meie koostööst on ka kevadine volinikukandidaadi ametisse nimetamine. Arvestades voliniku kaalu rahvusvaheliselt, on kindlasti tegemist olulise riiklikult tähtsa küsimusega, mida arutada Riigikogu täiskogu ees.

Eestit saavad sellel kaalukal kohal esindada vaid parimad kandidaadid ning on Eestile suureks tunnustuseks, et eile alustas digivaldkonna asepresidendina tööd endine peaminister Andrus Ansip. Nii Valitsuse kui Riigikogu mandaat aga ka Euroopa Parlamendi valimistel antud rahva mandaat toetavad värske asepresidendi volitust viia ellu üks Euroopa Komisjoni peamistest prioriteetidest, milleks on digitaalse siseturu rajamine.

Peale valimisi ametisse asuval valitsusel on Euroopa Liidu poliitikas senisest veelgi kaalukam roll - järgmise Riigikogu koosseisu aega jääb Eesti eesistumine aastal 2018. Igaüks, kes asub täitma Vabariigi Valitsuse liikme ametikohustusi valimiste järgselt, peab olema valmis juhatama oma valdkonnas kogu Euroopa Liitu. Vähetähtis ei ole ka tõik, et tuleb juhatada keeruliste kompromisside otsimist EL nõukogu istungitel, kus töökeeleks on inglise keel. Järgmise peaministri vastutus on komplekteerida meeskond selliselt, et Eesti eesistumine oleks edulugu.

Mul on Eesti arengut silmas pidades hea meel, et meil jätkub olulistel hetkedel julgust otsustada ja tahet tegutseda. Meid aitab eestlaste sihikindlus aga ka kompromissivalmidus ja Euroopa-

meelsus. Oleme kümnendiga mõistnud, et Euroopas saab edasi liikuda vaid ise Euroopa arengusse panustades. Kõik liitumiseelsed ja -järgsed valitsused ja Riigikogu koosseisud aga ka arvukates töörühmades rassivad ametnikud on sellesse andnud oma olulise panuse ja väärivad selle eest tänu ja täit tunnustust.

Tegime koos Eesti suuremaks!

Suur tänu!